

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Tomasz Przesławski

w sprawie ze skargi J. L. i E. L.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. IV KO 124/17,
na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 17 kwietnia 2024 r.,

odrzuca skargę.

Oktawian Nawrot Grzegorz Żmij Tomasz Przesławski

[SOP]

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 25 listopada 2023 r. J.L. i E.L. wnieśli skargę „na nieuzasadnioną przewlekłość rozpoznania [...] wniosków o uchylenie, stwierdzenie nieważności postanowienia SSN Wiesława Kozielowicza z dnia 7 grudnia 2017 r. II Kp 797/17.”

Sąd Najwyższy postanowieniem z 7 grudnia 2017 r., sygn. IV KO 124/17, sprawę z zażalenia J.L. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków - Śródmieście Wschód z 15 maja 2017 r., odmawiające wszczęcia śledztwa, po rozpoznaniu wniosku zawartego w postanowieniu Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z 13 listopada 2017 r., sygn. akt II Kp

979/17/S, na podstawie art. 37 k.p.k. przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Przemyślu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga J.L. i E.L. o stwierdzenie przewlekłości postępowania przed Sądem Najwyższym podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

W ocenie Sądu Najwyższego wniesiona w niniejszym postępowaniu skarga na przewlekłość postępowania nie spełnia wymagań formalnych. W rozpoznawanej sprawie, treść skargi na przewlekłość wniesionej przez J.L. i E.L., nie pozwala ustalić postępowania sądowego, w którym mogłoby dojść do przewlekłości. W treści skargi skarżący przytoczyli jedynie sygnaturę akt sprawy II Kp 797/19 bez podania organu przed którym ww. sprawa miałaby się toczyć.

Sąd Najwyższy ustalił, że w Izbie Karnej Sądu Najwyższego zapadło dnia 7 grudnia 2017 r. postanowienie w sprawie o sygn. akt IV KO 124/17 w którym to

na podstawie art. 37 Kodeksu postępowania karnego przekazano sprawę zażalenia J.L. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków - Śródmieście Wschód z dnia 15 maja 2017 r., odmawiające wszczęcia śledztwa po rozpoznaniu wniosku zawartego w postanowieniu Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 13 listopada 2017 r., sygn. Akt II Kp 979/17/S, Sądowi Rejonowemu w Przemyśle.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że skarga spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, o ile skarżący w uzasadnieniu skargi szczegółowo wskaże, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; postanowienie Sądu Najwyższego z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania, przed jakim organem, doszło według strony do przewlekłości, na czym ona polegała (jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez dany sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle) i czym została spowodowana. Bez wskazania powyższych okoliczności sąd rozpoznający skargę nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

Skarga wniesiona przez J.L. i E.L., nie wskazuje konkretnych czynności procesowych, które zostały podjęte przez Sąd Najwyższy wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle, a które miałyby prowadzić do przewlekłości postępowania.

Na marginesie podkreślenia wymaga, że Kodeks postępowania karnego nie przewiduje nadzwyczajnego środka zaskarżenia w postaci stwierdzenia nieważności orzeczenia, a wniesienie takiego środka nie wywołuje żadnych skutków prawnych. Skarżący nie mogą więc zarzucać „przewlekłości w rozpoznaniu wniosku o uchylenie, stwierdzenie nieważności postanowienia [...] z dnia 7 grudnia 2017 r.” skoro postępowanie takie nie zostało nigdy wszczęte przed Sądem Najwyższym.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, wobec niespełnienia wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy odrzucił skargę.

Oktawian Nawrot Grzegorz Żmij Tomasz Przesławski

M.L.

[ms]